

Suzanne Peters

Reken maar!

Liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Jasmine keek met een diepe zucht naar het instructieboekje van de boekenkast. Moeilijk was het niet, maar ze kwam n et een paar handen tekort. Ze kon niet  en de plank vasthouden  en deze bevestigen aan de zijsteun. Maar zo gemakkelijk liet ze zich niet kennen. Ze pakte de lange plank en de hamer. In haar mond had ze een paar spijkers - zoals ze dit haar vader altijd had zien doen. E en van de spijkers hield ze op de juiste plek en ze sloeg ertegen met de hamer. Nog een keer, en nog een keer. Toen ze de vierde keer wilde slaan, viel de plank op de grond. Gefrustreerd zuchtte ze. Als iemand hem nou ergens vast kon houden...

De tafel! Dat was een prima alternatief voor een paar handen. Ze legde het uiteinde van de plank op de tafel en probeerde het op deze manier. Helaas verschoof het stuk hout na een paar pogingen al, waardoor haar spijker krom zat.

Zo moeilijk hoefde het toch niet te zijn? Jasmine veegde de zweetdruppels van haar voorhoofd en ging zitten op de stoel in de woonkamer. Waarom waren dit soort doe-het-zelf-pakketten vooral gemaakt voor stelletjes?

Alsof het de ultieme relatietest was: zet deze kast in elkaar zonder ruzie te maken. Maar hoe je zo iets in je eentje moest oplossen?

Nog maar eens proberen. Ook nu viel de plank na een aantal keer timmeren met een hels kabaal op de grond.

Kwaad gooide ze haar hamer er achteraan. “Stomme, achterlijke zooi!” riep ze.

Misschien moest ze er even uit. Iets anders doen. Soms hielp dat en kon ze daarna met frisse moed verder. Ze had zich nog niet voorgesteld bij de burens en nu ze de afgelopen uren zo had lopen stoeien met die kast en zoveel herrie had gemaakt...

Ze legde het gereedschap neer en liep de deur uit. Misschien had ze dit al veel eerder moeten doen, dat was wel zo netjes. Bij huisnummer vijf drukte ze op de bel.

Het duurde even tot de deur openging. Een man van een jaar of dertig keek haar vragend aan. Hij droeg een groen met wit geruite blouse en een simpele spijkerbroek. Zijn donkere haar stond alle kanten op en hij had een driedagenbaardje. Hij zag er stoer uit.

Zelf zag ze er een stuk minder charmant uit, bedacht ze nu. Ze had haar haren in een staart en ze droeg lompe werkschoenen die ze van

haar vader had geleend. Op haar jeans zaten verfspetters en haar zwarte truitje zat eveneens onder de vlekken. Ze wist ook zeker dat er witte stofvegen over haar wangen liepen. Ze zag het al aan haar armen. De witte kleur viel extra op door haar donkere huid. Zo maakte ze niet bepaald een goede eerste indruk.

“Hallo!” zei ze opgewekt. “Ik ben Jasmine, je nieuwe buurvrouw.”

“Ook hallo,” zei hij. “Mijn naam is Quinten.”

Wat een leuke naam! Die paste prima bij deze aantrekkelijke man. “Ik vroeg me af of je zin hebt om een kopje koffie te komen drinken,” zei ze daarom. “Als goedmakertje voor het lawaai. Het is nog wel een rotzooitje, maar ik heb wel een koffiezetapparaat en een paar stoelen.” Ze liet haar mooiste lach zien.

“Je mag hier ook wel koffie komen drinken,” bood hij aan.

Dat aanbod nam ze dankbaar aan. Ze liep naar binnen toen hij de deur voor haar open hield. “Nogmaals sorry voor de overlast,” zei ze.

“Wat was je aan het doen?”

“Ik probeer een boekenkast in elkaar te zetten.”

“Moet je daar zo veel voor timmeren?”

Ze keek hem verbaasd aan. “Hoe bedoel je? Ik heb de hamer nauwelijks kunnen gebruiken,” zei ze. “Voor ik er erg in had, donderde de hele boel naar beneden.”

“Oh,” zei hij. Hij wees haar de woonkamer en liep zelf naar de keuken om de koffie te zetten.

Nieuwsgierig keek ze om zich heen. Quinten had een inrichting die ze bij een vrijgezel vond passen. Weinig accessoires, maar wel veel hightech gadgets en een enorme rij dvd's. Vooral actiefilms, zag ze. Ze ging op de zwartleren bank zitten. Op de salontafel lag een A5'je. Er stond constant het cijfer vijf op, verdeeld in groepjes van vijf.

Quinten kwam de woonkamer in met twee kopjes koffie en een zakje stroopwafels.

Ze wees naar het papiertje. “Artistiek,” zei ze.

“Ik verveelde me,” zei hij, terwijl hij zijn schouders ophaalde. Hij pakte het papiertje en legde het op de eettafel. “Kom je hier in je eentje wonen?” vroeg hij.

“Ja,” zei ze. Ze vertelde maar niet dat ze niet heel lang geleden nog samenwoonde met iemand. Dat was haar wat te privé.

“Moet er veel gebeuren in huis?” vroeg hij

nu.

“De gewoonlijke klusjes,” antwoordde ze. “Eigenlijk alleen de inrichting nog. Woon jij hier al lang?” vroeg ze.

“Zo’n acht jaar,” zei hij. Hij nam een slok van zijn koffie.

“Is het een fijne buurt?”

“Zeker,” zei hij. “Gezellig ook. Er gebeurt bijna nooit iets vervelends. Het overbuurjongetje dat vorige week zijn been brak was wel erg zielig, maar dat is natuurlijk iets anders.”

Ze knikte. Quinten gaf haar al een erg welkom gevoel. Ze hadden het nog even over de buurt en de mensen in de straat. Hij vertelde haar welke winkels er waren en wist een paar goede plekjes waar ze mooi kon wandelen. Ze hoopte maar dat ze alle tips kon onthouden.

“Ik wil graag opnieuw beginnen,” zei Jasmine. Ze legde haar stroopwafel op haar koffiekopje, zodat de stroop vanbinnen warm kon worden. “De beste plek om dat te doen, is een nieuwe woonplaats, maar het is ook lastig, omdat ik nog niets weet te vinden.”

“Ik kan je altijd helpen, als dat nodig is,” bood hij aan.

“Nou, wat aardig van je, dank je wel!” Ze wilde Quinten graag beter leren kennen. Hij

kwam aardig en spontaan over. “Ikke... ben ik erg brutaal als ik vraag of je me nu al zou willen helpen met de boekenkast?”

Hij leek na te denken over haar woorden. “Brutaal niet, maar sorry, dat gaat me nu niet lukken.”

Jammer. Hij had het natuurlijk druk. Dan moest ze het zelf maar oplossen. Ze bleef nog even met hem praten en ging daarna terug naar haar eigen woning. Ze had nog genoeg te doen en de boekenkast werd niet op een magische wijze in elkaar gezet.

“Bedankt voor je gastvrijheid,” zei ze en ze glimlachte erbij.

“Geen probleem!” zei hij.

In haar eigen woonkamer zette Jasmine de muziek aan. Niet te hard, want ze wilde niet dat Quinten er last van had. Haar energie en motivatie om wat moois te maken van haar woning was weer helemaal terug. Ze ging ervoor zorgen dat ze Quinten binnenkort kon uitnodigen in een gezellig huisje. Hij leek haar interessant genoeg om beter te leren kennen.

#

De boekenkast in elkaar zetten was een hele klus, maar het was Jasmine eindelijk gelukt. Nu was ze bezig met haar slaapkamer. Ze hoefde gelukkig geen kast in elkaar te zetten, want haar slaapkamer had een mooie inbouwkast, maar ze moest hem wel inrichten. Nu zat alles nog in dozen. Heel veel spullen had ze niet, want ze had een heleboel achtergelaten bij haar ex.

Eigenlijk was ze best snel vertrokken bij Kevin. Niet te snel, want ze had het goed overdacht. Het werkte niet meer tussen hen, en dat wisten ze allebei. Kevin had niet negatief gereageerd, zelfs wat nonchalant. Hij had zijn schouders opgehaald en gezegd: “Nou, prima.” Eigenlijk had ze niet anders verwacht. Van liefde was al lang geen sprake meer. Hij bleef vooral bij haar omdat het handig was. Zij werkte, en deed daarnaast ook alles in het huishouden, terwijl hij op de bank hing en tv keek. Hij was lui en stond nergens open voor. Samen iets doen? Nee. Ze kon zich sowieso niet herinneren wanneer ze voor het laatst uit waren geweest, of iets hadden gehad wat op een date leek. Nee, het was goed dat ze bij hem weg was en ze had

niet de indruk dat hij haar miste. Al zou de woning wel een stuk smeriger worden nu zij er niets meer deed.

Ze had alleen het nodige meegenomen. Haar kleren, haar boeken en wat andere persoonlijke spullen. Zo had ze een kleed meegenomen dat ze van haar oma had geërfd. Het was een echt Surinaams kleed, met veel vrolijke kleuren. Jasmine kon het erfstuk nooit wegdoen. Meubels kon ze wel opnieuw kopen, net zoals accessoires. Daar hechtte ze niet zo veel waarde aan.

Ze was er wel op vooruit gegaan. Met Kevin woonde ze in een kleine flat, waar ze te veel op elkaars lip zaten. Nu had ze een eengezinswoning. Haar slaapkamer keek uit op de grote achtertuin. Veel onkruid, daar moest ze later maar wat aan doen. Maar eerst de inrichting van haar huis. Voorlopig had ze daar mooi de tijd voor, want ze hoefde nog niet te gaan werken. Ze kon de werkzaamheden van haar vorige baan voortzetten bij een ander filiaal, hier in de buurt, en had haar vakantiedagen gebruikt om een tijdje vrij te hebben.

Jasmine legde een stapeltje topjes in de kast en keek door het raam.

Quinten was buiten, zag ze. Hij stond de was

op te hangen aan een droogmolen. Daar was het ook wel ideaal weer voor. Het zonnetje scheen een beetje en er stond een briesje. Hij zag er goed uit. Hij bukte om iets uit de wasmand te pakken en ze had daardoor vrij zicht op zijn achterste. Mooi gevormd. Ze grinnikte om zichzelf - ze kende hem net en was hem nu al aan het begluren.

Zou hij een vriendin hebben? Ze had niet het idee dat dat het geval was. Hij woonde in ieder geval niet samen, maar misschien had hij een relatie op afstand. Tegenwoordig wist je natuurlijk maar nooit.

Er was maar één manier om erachter te komen: door het te vragen. De vraag was alleen of Jasmine nu al op de versiertoeer wilde gaan... Het was nog maar net uit met Kevin. Ging het niet te snel? Ze besloot gewoon even rustig af te wachten. Quinten woonde naast haar en het zag er niet naar uit dat hij snel ging verhuizen. Ze had alle tijd.